

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 74/08-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. Š., M. L., zastúpeného advokátkou JUDr. V. B., R., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sž-o-KS 161/2005 a jeho rozsudkom z 21. februára 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. Š. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. októbra 2007 doručená sťažnosť Ing. V. Š., M. L. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. V. B., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sž-o-KS 161/2005 a jeho rozsudkom z 21. februára 2007.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že dodatočným platobným výmerom Daňového úradu v Revúcej č. 727/230/18510/04/Hoz zo 4. októbra 2004 (ďalej len „rozhodnutie daňového úradu“) bola sťažovateľovi uložená povinnosť zaplatiť sumu 1 748 124 Sk z dôvodu dodatočného vyrubenia dane v súvislosti so zvýšením základu dane zo závislej činnosti a funkčných pôžitkov za rok 2001 o ďalší príjem sťažovateľa neuvedený v jeho daňovom priznaní za rok 2001 a zistený následne pri daňovej kontrole.

Na základe odvolania sťažovateľa Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky svojím rozhodnutím č. IX/256/199-871/2005/390r z 11. februára 2005 (ďalej len „rozhodnutie daňového riaditeľstva“) potvrdilo rozhodnutie daňového úradu.

Sťažovateľ 14. apríla 2005 podal žalobu o preskúmanie rozhodnutia daňového riaditeľstva, o ktorej bolo Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) vedené konanie pod sp. zn. 23 S 61/2005. Krajský súd rozsudkom č. k. 23 S 61/2005-48 z 12. augusta 2005 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) žalobu sťažovateľa zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 Sž-o-KS 161/2005 z 21. februára 2007 tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti podrobne opísal skutkové okolnosti a právne dôvody, ktoré podľa jeho názoru preukazujú nesprávnosť záverov daňového úradu o zvýšení základu dane zo závislej činnosti a funkčných pôžitkov za rok 2001, a tým aj nesprávnosť dodatočného vyrubenia dane rozhodnutím daňového úradu. V nadväznosti na to opísal aj nesprávnosť postupu a rozhodnutí daňového riaditeľstva, krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré sa so závermi daňového úradu stotožnili, a to aj napriek novému dôkazu (znaleckému posudku) predloženého sťažovateľom najvyššiemu súdu.

V sťažnosti sa sťažovateľ domáhal, aby ústavný súd rozhodol, že postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sž-o-KS 161/2005 a jeho rozsudkom z 21.

februára 2007 boli porušené ním označené základné práva, zrušil označený rozsudok, vec vrátil na ďalšie konanie najvyššiemu súdu a zakázal mu pokračovať v porušovaní označených základných práv.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, kedy sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2

zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje.

Podľa sťažovateľa k porušeniu ním označených práv došlo postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sž-o-KS 161/2005 a jeho rozsudkom z 21. februára 2007.

Pri posúdení, či bola zachovaná dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu, je relevantnou skutočnosťou dátum právoplatnosti rozsudku najvyššieho súdu. Napriek tomu, že na rozsudku najvyššieho súdu v pripojenom spise, ktorý si ústavný súd vyžiadal, nie je vyznačená právoplatnosť tohto rozsudku, je možné ju ustáliť z doručeníek k nemu pripojených. Z nich vyplýva, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sž-o-KS 161/2005 z 21. februára 2007 bol doručený žalovanému 4. apríla 2007 a právnenému zástupcovi sťažovateľa 10. apríla 2007, a teda právoplatným sa v zmysle § 159 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku stal 10. apríla 2007.

Vzhľadom na nadobudnutie právoplatnosti rozsudku najvyššieho súdu 10. apríla 2007 a podanie sťažnosti adresovanej ústavnému súdu na poštovú prepravu 1. októbra 2007 a jej doručenie 2. októbra 2007 ústavný súd konštatuje, že v danom prípade sťažnosť sťažovateľa nebola podaná v dvojmesačnej lehote od relevantnej skutočnosti, a preto ju ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmieta ako oneskorene podanú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, neprichádzalo už do úvahy, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších nárokoch uplatnených sťažovateľom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2008